ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

"అమ్మడూ! ఎట్టున్నావే.. ఇంత సిక్కిపోయావేంటే.. మా అమ్మే. దా! అల్లుడూ, అమ్మా నాయన కులాసేనా?" వెంకటలక్ష్మి, బుగ్గలూ మొహం తడువుతూ తల్లి అంటుంటే.. నవ్వాపుకోడానికి నానా అవస్థా పడ్డాడు నారాయుడు.

"ఏందమ్మా! అట్టంటావు.. డబల్డీలా అయింది దాని మొహం. ఆ పేవకి కాస్తంత అడ్డుకట్టెయ్యి." వెంకటలక్ష్మి అన్న చిన్నయ్య తల్లిని విసుక్కున్నాడు ముద్దుగా!

ఇంటిడు మందీ బిలబిలా వచ్చేశారు.

పెద్దన్నకి పెళ్ళయింది. ఒక అబ్బాయి కూడా.. నాలుగేళ్ళుంటాయి. అత్తా అంటూ కాళ్ళు పట్టేసుకున్నాడు. ఇంట్లో పండగ వాతావరణం వచ్చేసింది.

"మీరియాల్టికస్తన్నారని షావుకారు చెప్పాడు. ఆయన్నే మీ గురించి వాకబు చేస్తంటా.. రోజిడిచి రోజొస్తానే ఉంటాడు కదా! వెంకమ్మ కార్డు కూడా రాస్తంటదనుకో!" వెంకటలక్ష్మి తండ్రి వరండాలో గుప్పున చుట్ట పొగ వదులుతూ అల్లుడ్ని పక్కన కూర్చో పెట్టుకుని విశేషాలు అడగ సాగాడు.

ఇంట్లో ఆడపిల్ల ఉండడమే ఒక అందం. ఆ పిల్ల పెళ్ళయి అత్తవారింట్లో ఆనందంగా కాపురం చేసుకుంటూ అల్లుడితో సహా వచ్చిందంటే ఇంక ఇంటి వారి ఉత్సాహం చెప్పేదేముంది. వదినగారు వెళ్ళి గబగబా గారెలకి పప్పు నాన బోసింది. పెద్ద అన్నగారు వెళ్ళి కోడిని కొనుక్కొచ్చాడు. చిన్నన్న సేమ్యా, పాలు తీసుకొచ్చాడు.

వెంకటలక్ష్మికి పుట్టింటి మమకారం చూస్తుంటే కళ్ళలో నీళ్ళాగలేదు. పకపకా నవ్వుతూనే కన్నీళ్ళు కార్చేస్తోంది. అందరికీ అర్ధమైపోతోంది అవి సంతోషం పట్టలేక వస్తున్నాయని.

ఇల్లంతా కలియదిరిగింది వెంకటలక్ష్మి. దొడ్లో ఉన్న బర్రెనీ, దూడనీ పలకరించింది. సన్నజాజి పందిరి దగ్గరకెళ్ళి గిన్నె నిండా పూలు కోసుకొచ్చింది. తలలూగిస్తూ తనని కుశలమడుగుతున్న ముళ్ళగోరింట, జూకా మల్లిలని అందినంత మటుకు ఆకు ఆకు నిమిరింది.

జామ చెట్టుకి ఎన్ని పిందెలున్నాయో లెక్కపెట్టింది. తప్పి పోయిన తల్లి దగ్గరికి వచ్చిన చంటిపిల్ల తల్లిని తడిమి తడిమి చూసుకున్నట్లు అంగుళం అంగుళం, చెంగు చెంగుమని వదలకుండా తిరిగింది.. తల్లి మురిపెంగా అత్తింటి సంగతులు అడుగుతుంటే జవాబు చెప్తూ.

"వెంకమ్మా! వచ్చి అల్లుడికి కావల్సినవి వడ్డించు." తండ్రి పిలుపు విని విహారం కట్టిపెట్టి ఇంట్లోకి పరుగెత్తింది. అల్లుడికి, మామ పక్కన పీట వేసి, అప్పుడే కోసిన అరటాకు వేశారు. అన్నీ కొద్ది కొద్దిగా వడ్డించి, పిలిచారు అందరినీ. నారాయుడి పక్కనే వెంకటలక్ష్మికి కూడా వేసింది వదిన.

"నేను మీతో తింటా వదినా! మగాళ్ళది అవనీ.." ఎర్రబడిన మొహంతో వెంకటలక్ష్మి గునిసింది.

"అదేం కుదరదు. పెళ్ళిలో మేవంతా పన్లలో పడి తిరుగుతా ఉన్నాం. ఇప్పుడు మీరిద్దరూ ఒకరికొకరు తినిపించుకోవాల్సిందే.." పట్టుదలగా అంది వదిన.

నారాయుడు పీట మీద కూర్చుని జరుగుతున్న తంతంతా నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు. చిన్నన్న బలవంతంగా చెయ్యి పట్టుకుని చెల్లెల్ని, బావ పక్కన కూర్చోపెట్టాడు. నవ్వుల పువ్వులు వెదజల్లుతూ, బావతో పరాచకాలడుగుతూ, కొసరి కొసరి వడ్డిస్తూ భోజనాలు చేశారు.

5

"రెండ్రోజులుండి పోవచ్చు కదయ్యా!" అల్లుడ్ని అడిగాడు మామ వరండాలో తీరిగ్గా పొగాకు ఆకులు సాపు చేస్తూ. వెంకటలక్ష్మి ఆశగా చూసింది. తెల్లారి లేచి తయారైపోయారు నారాయుడూ వెంకీ.

"ఎట్టా కుదురిద్ది మామా? వెంకికి మాత్రం తెలవదా! శనారానికి మీరంతా రావాలి. కొత్తింటి పెవేశానికి పూజ, వ్రతం పెట్టుకున్నాం. మేవే పీటల మీద కూసుంటామంట. అమ్మ చెప్పమంది. పెద్దయ్యా, చిన్నయ్యా.. అందరూ తప్పక రావాలి."

"రాకుండెట్టుంటామబ్బయ్యా! ఆడపిల్ల పీటల మీద కూకుంటే కళ్ళ పంటే కద! అల్లుడూ ఇదిగో.. ఈ మూడేలూ ఖర్సులకుంచు. భోయనాల ఖర్సు మాదే. ఇంకేం మాట్టాడద్దను మా ఇయ్యంకుడ్ని. శుక్కరారం చివరాకరి పడవలో వచ్చేత్తాం. రేత్రి కూడు కాత్ర పడద్దని సెప్పు సెల్లెమ్మకి. దిబ్బరొట్టేసుకుని తెచ్చేత్తాం అందరికీ." వెంకటలక్ష్మి తండ్రి బాబయ్య గంభీరంగా అన్నాడు.

తల్లిదండ్రులకి దండాలు పెట్టి, అన్నలకీ వదినకీ మరీ మరీ చెప్పి బైటికొచ్చారు నారాయుడూ, వెంకీ.

"ఇదిగో.. రిక్షాలో ఎల్లండి. మాకు ఎప్పుడూ పిలిస్తే పలికే వోడొచ్చాడు." పెద్దయ్య, నిండుగా ఉన్నసంచీలు రిక్షాలో పెట్టేశాడు. అత్తా కోడలూ రాత్రి కూర్చుని చేసిన కొబ్బరి బూరెలు, చేగోణీలు, జంతికలు.. చలిమిడి, పండు మిరపకాయ పచ్చడి.. వీలయినన్ని తినుబండారాలతో నింపేశారు సంచీలన్నీ.

"వామ్మో! బామ్మరిదీ.. ఇయ్యన్నీ మోసుకొల్లటం నా వల్లయ్యే పనేనా?" నారాయుడు గాభరాగా అన్నాడు.

"అంత సుకుమారవైతే కూలోడ్ని పెట్టుకో బావయ్యా!" మేలవాడాడు పెద్దయ్య.

నారాయుడికి రోసవొచ్చి రిక్షా ఎక్కి కూర్చున్నాడు, బుంగమూతి పెట్టి.

"వా అబ్బో! అంతా అలకే? మీరు తెచ్చిందాంట్లో సగం కూడ లేవు బావయ్యా! అట్ట కనిపిస్తన్నయ్యంతే." చిన్నయ్య పక్కకెళ్ళి, గడ్డం పట్టుకుని అన్నాడు.

"మనం ఎప్పటికీ ఇట్టానే కలిసి మెలిసుండాలి చిన్నయ్యా! శనారం కలుద్దాం." నారాయుడు చిరునవ్వుతో బామ్మరిది భుజాన్ని తట్టాడు.

వెనక్కి తిరిగి కనిపించినంత మేర చేతులూపుతూనే ఉంది వెంకటలక్ష్మి. ఎందుకో మనసంతా భారమైపోయింది.

ఒళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకుని చూస్తున్నారు మల్లయ్య, జాలమ్మ. పట్టుబట్టలు కట్టుకుని పీటలమీద కూర్చున్నారు నారాయుడు, వెంకటలక్ష్మి.

"అచ్చంగా లచ్మీ నారాయళ్ళ లాగనే ఉన్నారు. నా దిష్టే తగిలేట్టుంది వదినా.." జాలమ్మ, చేమంతి పూలు మాలగా కడుతున్న వియ్యపురాలితో అంది. గోడ వారగా కూర్చుని, కాలు ముందుకు జాపి, బొటని వేలిని తిప్పి దారం రెండు వరసల్లో లాగి, చేమంతి పువ్వు అడ్డంగా పెట్టి, మాల అల్లుతోంది వెంకటలక్ష్మి తల్లి.

నారాయడు, వెంకి శ్రద్ధగా వ్రతం చేస్తున్నారు, పంతులుగారు చెప్పినట్లు. ఊర్లో ఉన్న చుట్టాలందరినీ పిలిచారు. నూటాభై మంది పైన తేలారు. అందరూ ఇంటి బైట, షామియానా కింద జంపఖానాలమీద, కొన్ని కుర్చీల మీద కూర్చుని కబుర్లాడుకుంటున్నారు. మామిడాకులు, అరటాకుల్తో కొత్త ఇంటిని అలంకరించారు.

పచ్చని దిండిగల్లు పట్టు బట్టల్తో నిజంగానే లక్ష్మీ నారాయణుల్లాగనే ఉన్నారు దంపతులు. వెంకటలక్ష్మి తల్లిదండ్రులకేసి చిరునవ్వుతో చూసింది.. తృప్తిగా. ఇంత మంచి ఇంట్లో పడేసినందుకు మనసులోనే నమస్కరించుకుంది. కూతురి పక్కనే మఠం వేసుకుని కూర్చున్న బాబయ్య మొహం సంతోషంతో వెలిగిపోతోంది.

వచ్చిన బంధువులే నడుంకి తువ్వాలు కట్టేసి నలుగురు మొగాళ్ళూ, మోకాళ్ళ కిందికి చీరలు దోపేసి ఐదారుగురు ఆడవాళ్ళూ, వంటలు చేసేస్తున్నారు, పెద్దయ్య, చిన్నయ్యల ఆధ్వర్యంలో. పిలిచిన వాళ్ళని పిలవగా.. పిలవని బీదా బిక్కీకూడా ఆ రోజు భోజనాలు చేస్తారు. మొత్తానికి నూటాభై గడపున్న ఊర్లో ఎవరింట్లోనూ పొయ్యి లేవకూడదా రోజు. ఎవరింట్లో పూజ, పండగైనా అంతే. డబ్బు సర్దుబాటు కాకపోతే.. తలో సరుకూ తెచ్చి పడేస్తారు.

ఉన్నంతలోనే సర్దుకుని అందరం తిందామనుకునే సంస్కృతి. ఎవరైనా నేర్చుకుని పాటించ వలసినదే!

పడమటింట్లోకి వస్తూనే కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూశాడు నారాయడు. 'మరీ చిన్నదిగా లేదే నా ఇల్లు..' అనుకున్నాడు. నిజమే! ఇంచుమించు తూరుపు ఇల్లంతా ఉంది. గృహప్రవేశానికి బావమరిది పెద్దయ్య ఇచ్చిన పట్టెమంచం, దాని మీద కొత్త దూది పరుపు, రెండు బూరుగు దూది దిళ్ళు. మెత్తని కొత్త దుప్పటితో, దిళ్ల గలేబులతో తళతళ్ళాడుతున్నాయి.

ఒక మూలగా కట్టిన సిమెంటు గట్టు మీద కుండ, దాన్నిండా నీళ్ళు, బోర్లించిన సత్తు పళ్ళెం. రెండు రాగి గ్లాసులు పక్కనే, మిలమిలా మెరిసిపోతున్నాయి. మిగిలిన ఇల్లంతా ఖాళీ.

ఎర్రని సిమెంటు నేలంతా తీరైన ముగ్గులతో కళకళ్ళాడిపోతోంది.

వ్రతం అయి రెండ్రోజులయింది. మొదటి రాత్రి అందరూ జాగారం చేశారు. ఆటలు, పాటలతో రాత్రంతా హోరెత్తించేశారు. ఊర్లో ఉన్న దగ్గర బంధువులు కూడా ఓపికున్నంత వరకూ పాల్గొన్నారు. రెండో రాత్రి వెంకటలక్ష్మి పుట్టింటారు అందరూ నేల మీద జంపఖానాలు వేసుకుని పడుక్కున్నారు ఆదమరచి.

ఆ రోజు భోజనాలవగానే ఇల్లంతా ఎక్కడివక్కడ సర్దేసి అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

"హడావుడిలో పట్టించు కోలేదు గానీ బానే చేశారు అలంకారం." నారాయడు చుట్టూ పరికించి తృప్తిగా అనుకున్నాడు.

తలెత్తి చూశాడు. పైన రేకులే.. అయినా ఒక తీరుగా అందంగా ఉన్నాయి. దులుపుళ్ళూ అవీ తేలిగ్గానే చేసుకోవచ్చు. ఉన్నట్టుండి నిస్త్రాణగా అనిపించింది నారాయడుకి.

కాళ్ళీడుచుకుంటూ వెళ్ళి మంచం మీద వాలి పోయాడు. నాలుగు రోజుల నుంచీ, ఇంటి క్కావలసిన చిన్నా చితకా పనులు చేసుకోవడం.. వ్రతానికి అన్నీ అమర్చుకోవడం.. తిండీ తిప్పలు లేకుండా తిరిగాడు.

తల దిండుకాన్చీ ఆన్చగానే ఎక్కడ్నుంచొచ్చిందో.. పరుగెత్తుకునొచ్చి, నిద్రాదేవి కళ్ళ మీద వాలి పోయింది.

క్షణాల్లో గుర్రు పెట్టేశాడు. అప్పుడే లోపలికొచ్చిన వెంకటలక్ష్మి, అమాయకంగా నిద్ర పోతున్న నారాయడి తల ముట్టీ ముట్టకుండా నిమిరి, పక్కనే ముడిచి పెట్టుకుని పడుకుంది.

అర్ధరాత్రి విపరీతమైన దాహం వేసింది నారాయడికి. ఒళ్లంతా చెమటలు. లేచి వెళ్ళి, కుండ లోంచి నీళ్ళు తీసుకుని గటగటా తాగేశాడు. వెనుక తలుపు, ముందు కిటికీ, బార్లా తీశాడు. చల్లని గాలి సేద తీరుస్తూ నెమ్మదిగా తగిలింది మొహానికి.

గుండెల నిండుగా గాలి పీల్చి వదిలి, వాకిట్లోకి వెళ్ళి చూశాడు. ఇంటి ముందున్న వేపచెట్టు గంభీరంగా.. మీకందరికీ నేనున్నాను రక్షగా అన్నట్లు నిలిచి ఉంది. పొగడ చెట్టు పరిమళాల తో నిండిన గాలి ఆవరణని చుట్టు ముట్టేసింది. పల్చని వెన్నెల నేలంతా పరుచుకుని, కదులుతున్న కొమ్మల పొడవాటి నీడలతో అనేక ఆకృతుల చిత్రీకరిస్తోంది.

అంతా కలలాగుంది నారాయడికి. నిజంగా తను ఇల్లు కట్టేశాడా? తమకంటూ ఒక గది.. ధనవంతులకి కానీ సాధ్యం కానిది.. తన వయసు వాళ్లంతా కొద్దిగా అసూయతో చూసిన చూపు తలుచు కుంటే ఛాతీ ఉప్పొంగింది. తూరుపింటికెళ్ళి తలుపు కొద్దిగా లాగి చూశాడు. రాలేదు.

అమ్మా, నాయనా హాయిగా పండుకొని ఉంటారు. వెచ్చగా.. చలి బాధ లేకుండా!

పడమటిల్లు వేసినప్పుడే, ఇంటి చుట్టూ దడి కట్టాడు.. తనొక్కడే. వెంకి సాయంతో! ఇద్దరూ కలిసి పని చేసుకోడంలో ఎంత హాయి.. ఎంత ఆనందం. ప్రపంచంలో తనంత అదృష్టవంతుడు లేడనిపించింది. వెంకి అట్టా అట్టా తమలో కలిసి పోయింది.

ఆరు బయట కాసేపు పచార్లు చేసి, ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు.

మంచం ఖాళీ గా ఉండడంతో, తనకి తెలియ కుండానే మధ్యకి జరిగి పడుక్కుంది వెంకట లక్ష్మి. ఏ కలలో విహరిస్తోందో.. చిరునవ్వు నవ్వుతోంది. మొహం ప్రశాంతంగా ఉంది. దీర్ఘ ఉఛ్వాస నిశ్వాసలతో లయ బద్ధంగా పైకీ కిందికీ కదులుతోంది వక్షం.

ఉన్నట్టుండి ఒకసారి మూలిగింది. మూలుగుతూనే కాళ్ళు ముడుచుకుంది. నారాయడికి ప్రేమ లావాలా ఉబికి వచ్చింది. పక్కన కూర్చుని, కాళ్ళు సుతారంగా జాపి నెమ్మదిగా వత్త సాగాడు.

వెంకటలక్ష్మి నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచి చూసి నవ్వింది కవ్విస్తున్నట్లుగా! నుదుటి మీద ముంగురులు దోబూచులాడుతూ, మబ్బు తునకలు అల్లరిగా ఆడుకుంటున్న చందమామలా ఉంది మొహం.

నారాయడి గుండె లయ తప్పింది. అసంకల్పితంగా చేత్తో ముంగురులు సవరించాడు. అంటీ అంటనట్టున్న ఆ స్పర్శకి స్పందించిన వెంకటలక్ష్మి మత్తుగా అరమోడ్పు కన్నులతో భారంగా చూసింది. అతి నెమ్మదిగా లేపి కౌగిలిలో బంధించాడు.

ఎన్నో రోజులుగా ఎదురు చూసిన క్షణం.. ఏకాంతం. ఎవరైనా చూస్తారేమో అన్న భయం లేదు. అమ్మా, నాన్నలకి తమ కదలిక తెలుస్తాయేమో నని బెదురు లేదు. హాయిగా స్వేఛ్ఛగా..

రెండు చేతులతో నారాయడిని చుట్టేసి, వక్షంలో మొహం దాచుకుంది. సున్నితంగా కళ్ళని చుంబించాడు నారాయడు. కళ్ళతో వీధి తలుపు చూపించింది వెంకటలక్ష్మి. తలుపులోంచి వెన్నెల మంచం వరకూ పరుచుకుంది. లేచి వెళ్ళి తలుపు మూసి వచ్చాడు నారాయడు. చటుక్కున లేచి లతలా అల్లేసుకుంది వెంకి.

వరండా చివరి వరకూ పాకుతూ వచ్చి, అతి లాఘవంగా గుప్పెడితో మట్టి తీసి నోట్లో పెట్టేసుకున్నాడు సాంబడు. వెనుకే పెద్ద పెద్ద అంగలేస్తూ వచ్చి వాడిని ఎత్తుకుంది జాలమ్మ. తలెత్తి నాన్నమ్మని చూసి మూతి బిగించాడు సాంబడు. రెండు వేళ్ళని వాడి నోట్లోకి జొనిపి, మట్టి తీసి విసిరేసింది జాలమ్మ.

"అల్లరి భడవా! ఇదేం పనిరా? మట్టి అరుగుద్దా?" ముద్దుగా కోప్పడింది.

పకపకా నవ్వాడు సాంబడు.. కింది పళ్ళు రెండూ కనిపించేట్లు.

"చిన్ని కిట్టయ్యవా ఏంరా? నా బంగారు కొండా".. బకెట్టు దగ్గర కెళ్ళి, చెంబెడు నీళ్ళు తీసి, నోరు శుభ్రంగా కడిగింది. అవునన్నట్టు తలూపాడు సాంబడు.

నారాయడు పడమటిల్లు వేసి రెండు సంవత్సరాలయింది. ఇల్లు వేసిన మూడు నెల్లకే వెంకటలక్ష్మికి వేవిళ్ళు మొదలయ్యాయి. నీళ్ళు తప్ప ఏది నోట పెట్టినా బైటికెళ్ళిపోవడమే. నీరసంతో కళ్ళు లోతుకెళ్ళిపోయాయి.

కాలు కదప నియ్యకుండా చూసుకుంది కోడల్ని జాలమ్మ. చింతకాయ పచ్చడితో రెండు ముద్దలు వెళ్తున్నాయని.. పక్కూరికి పంపి పచ్చి చింతకాయలు తెప్పించింది. తిన్నదంతా బైటికెళ్ళిపోతోందని ఊరుకోకుండా ఏదో ఒకటి పెడుతూనే ఉంది.

ఏడో నెల్లో పురిటికి పుట్టింటికెళ్ళి డాక్టరుకి చూపించుకుంది వెంకటలక్ష్మి.

"బిడ్డ బాగా పెరిగిందమ్మా! వేవిళ్ళు లేవా?"

"ఉన్నయ్యండీ. తిన్నదంతా ఎల్లి పొయ్యేది. మా అమ్మ పట్టించుకోకండా పెడ్తానే ఉండేది." నారాయడు జవాబిచ్చాడు, చేతులు కట్టుకుని నిల్చుని.

"ఓ.. చాలా మంచి పని చేసింది మీ అమ్మ.. ఏమీ తెలియకుండానే. ఎంత బైటికెళ్ళినా కొంత లోపలికి వెళ్ళి అరుగుతుంది. అదే పాపాయి బాగా ఎదగడానికి సాయపడింది. నువ్వు చాలా లక్కీ వెంకటలక్ష్మీ! మీ అత్త బాగా చూసుకుంది." డాక్టర్ మాటలకి అవునన్నట్లు తలూపింది వెంకటలక్ష్మి, ఎర్రబడిన బుగ్గలతో.

తప్పదు కనుక బలవంతాన పుట్టింట్లో వదిలారే కానీ ప్రతీ వారం కోడల్నిచూట్టానికి జాలమ్మా, భార్య యోగ క్షేమాలు కనుక్కోటానికి నారాయడు వెళ్తూనే ఉన్నారు.

బిడ్డ అడ్డం తిరిగిందని పెద్దాపరేషన్ చెయ్యాలన్నప్పుడు.. బెదిరి పోయాడు నారాయడు. మిగిలిన అందరూ.. హాస్పిటల్ లో బాగుండదని ఆగి పోయారే కానీ శోకన్నాలు పెట్టేసే వారే.

"ఏందయ్యా.. ఇప్పుడు ఈ ఆపరేషన్ చాలా మామూలైపోయింది. అంత లావు విచారం అవుసరం లేదు. ఇక్కడ సంతకం పెట్టాలి. నువ్వు లోపలికి రా నారాయడూ!" లేడీ డాక్టరు కొప్పడి నారాయడ్ని లోపలికి తీసుకెళ్ళింది.

"మరి ఇదెందుకండి డాట్రు గారూ! ఏం ఫరవాలేదంటన్నారుగా?" వణికి పోతూ అడిగాడు నారాయడు.

"ఇదంతా ఫార్మాలిటీ. అంటే నేను ఈ తెల్ల గౌనేసుకున్నంత మామూలన్న మాట. ఇందులో నువ్వు సంతకం చేస్తే కానీ నేను ఆపరేషన్ చేసి బిడ్డని బైటికి తియ్యటానికి వీల్లేదు. ఏవంటావు?" డాక్టరమ్మ హడావుడిగా కోటేసుకుంటూ అంది.

"ఇందులో ఏముందండీ?"

డాక్టరమ్మ గట్టిగా నిట్టూర్చింది.

"ఏముంటుందయ్యా? ఆపరేషన్ చెయ్యడానికి నీకేం అభ్యంతరం లేదు. ఎటు పోయి ఎటొచ్చినా డాక్టర్ కి, హాస్పిటల్ కి ఏమీ బాధ్యత ఉండదు అని ఉంటుంది."

"అమ్మమ్మో.. ఎటు పోయి ఎటు రాటమేటండీ?" నారాయడి గొంతు పూడుకు పోయినట్లయింది.

"చూడు నారాయడూ! మా లోపం ఏమీ లేకుండా, శాయశక్తులా ప్రయత్నం చేస్తాం. అసలు మనం బ్రతికే ప్రతీ క్షణమూ, ఆ దేవుడి బిక్షే కదా! ఏం చెప్పగలం? ఈ నిముషం నేనిక్కడున్నాను. రేపెక్కడుంటానో ఎవరైనా చెప్పగలరా? నూటికి తొంభైతొమ్మిది పాళ్ళు ఏమీ కాదు. తల్లీ, బిడ్డా క్షేమంగా ఉంటారు. అయినా.. మన చేతుల్లో లేని పరిస్థితులు కొన్ని ఉంటాయి. మానవమాత్రులెవరూ ఎదుర్కోలేనివి. అందుకని,

మా జాగ్రత్త మేం తీసుకుంటాం. అంత కంటే ఏమీ లేదు. సంతకం పెడ్తావా లేదా?'

వణుకున్న చేతుల్తో సంతకం పెట్టాడు నారాయుడు డిక్లరేషన్ ఫామ్ మీద.

కుటుంబం అంతా.. మల్లయ్య, జాలమ్మ, వెంకటలక్ష్మి పుట్టింటారు.. అంతా, చేతులు జోడించి కళ్ళు మూసుకుని వరండాలో కూర్చున్నారు. ఒక గంటయ్యాక, డాక్టరమ్మ బయటికి వచ్చింది.

“అంతా కులాసా. మగపిల్లాడు. తల్లీ బిడ్డా క్షేమంగా ఉన్నారు. పిల్లడికి స్నానం చేపించాక, మీరంతా చూడచ్చు. ఒకళ్ళిద్దరు వస్తే, అమ్మాయిని పలకరించచ్చు. మళ్ళీ మత్తిచ్చేస్తాము నొప్పి తెలియ కుండా.”

నారాయుడు, వెంకటలక్ష్మి తల్లి లోపలికి వెళ్ళి పలకరించి, నవ్వు మొహాల్తో వచ్చారు.

రెండుకుటుంబాలలోనూ.. పెద్దాపరేషన్ చెయ్యటం అదే మొదటి సారి. పొట్టకోసి పిల్లాడిని తియ్యడవా? అమ్మో! మొత్తం పాలెం అంతా కథలుగా చెప్పుకున్నారు. అక్కడ అంత వరకూ నలుగురైదుగురికి ప్రసవంలో పిల్లో, తల్లో పోవడం జరిగింది కానీ.. పెద్దాపరేషన్ చేశాక.. తల్లీ పిల్లా కులాసాగా ఉండటం, మల్లయ్యింట్లోనే.

అప్పట్నుంచీ రాణీ వైభోగవే వెంకటలక్ష్మికి. మూడు నెల్లు వచ్చే వరకూ కాలుకింద పెట్టనియ్యలేదు తల్లీ, వదిన గారూ. నారాయుడు రెండ్రోజులకొక సారి వెళ్ళేవాడు. బాగుండదని కానీ అక్కడే ఉండి పోవాలనీ.. కొడుకునీ, వెంకినీ చూసుకుంటూ మురిసి పోవాలనే ఉండేది. బావ మరుదులు వేళాకోళం.. వెంకటలక్ష్మి మురిపెపు నిష్ఠూరం చూపులు పట్టించు కోకుండా!

ఘనంగా బారసాల చేశారు వెంకటలక్ష్మి తండ్రి బాబయ్య, అన్నదమ్ములు. తల్లినీ పిల్లడినీ తీసుకుని వచ్చి నాలుగు రోజులుండి వెళ్ళింది వెకటలక్ష్మి తల్లి.

అప్పటి నుంచీ మనవడి ముద్దు మురిపాలన్నీ జాలమ్మవే! పంటల దిగుబడి కూడా బాగనే ఉంది.

“అమ్మా!” కెవ్వున అరిచింది జాలమ్మ. వంగుని, తనని ఎత్తుకున్న నాన్నమ్మ చేతిని ఉన్న రెండు పళ్ళూ చర్మంలోకి దిగేట్లు కసక్కన కొరికాడు సాంబడు. ఆవిడ అరుపుకి, చప్పట్లు చరుస్తూ కిలకిలా నవ్వేస్తున్నాడు. ఉన్నవి రెండే పళ్ళయినా సూదుల్లా ఉన్నాయి.

వంటింట్లో పనిచేసుకుంటున్న వెంకటలక్ష్మి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది.

సాంబడిని కిందికి దింపేసి, చెయ్యి నిమురుకుంటూ చూపించింది జాలమ్మ. పంటి గాట్లతో ఎర్ర బడుతున్న చర్మం. చెయ్యి తీసుకుని, అందిన తుండు గుడ్డతో గట్టిగా కట్టేసి, ఒక్కరుపు అరచింది. జాలమ్మ నేల మీద చతికిల బడి, బాధ పడుతూనే చంటాడి కోసం చూసింది.. ఏం కొంప మీదికి తెస్తున్నాడో!

అచ్చు చిన్ని కృష్ణుడి కోసం వెతికిన యశోదమ్మలాగే! కన్నది వెంకటలక్ష్మి అయినా, అమ్మ పాలు తాగేటప్పుడు తప్ప ఎప్పుడూ నాన్నమ్మ దగ్గరే వాడి మకాం. ఆవిడ కన్నుల్లో అంతు లేని ప్రేమ.

“ఏందిరా సాంబయ్యా! ఇట్టాంటి పన్లు చేస్తే ఊరుకోనంతే.” ముద్దుగా విసుక్కుంది.

అంతలో సాంబడు చరచరా పాకి వరండా అంచు కెళ్ళి పోయి, మట్టిలో చెయ్యి పెట్టేస్తున్నాడు.

“ఇట్టాంటి పన్లు చేశావంటే కట్టేస్తానంతే.” వెంకటలక్ష్మి పరుగెత్తి వెళ్ళి, ఎత్తుకుని బెదిరించింది. వాడికదో లెక్కా! భయపడినట్లు, పెదవులు వణికిస్తూ చూసి, వేప చెట్టు మీద వాలిన కాకిని బుల్లి చేతుల్తో పిలవ సాగాడు.. అంత మొహం చేసుకుని.

కన్న కడుపు కరిగి నీరై పోయింది. శరీరమంతా తెలియని ఉద్వేగంతో నిండి పోయి.. కన్నయ్యని ఎగరేసి ఎత్తుకుంది వెంకటలక్ష్మి. పొట్టమీద రెండు కాళ్ళూ తన్ని పెట్టి, తల్లి మొహం లోకి ఆర్తిగా చూస్తూ, చిరునవ్వు నవ్వాడు సాంబడు.

సృష్టిలో అమ్మ ప్రేమని మించిందేమైనా ఉందా? అందుకుంటున్న పసి పాపల ఆనందాన్ని మించిన తృప్తిని ఎక్కడన్నా కంటామా?

ఎక్కడెక్కడో తిరిగి, ఆహారాన్ని సంపాదించి పిల్లల నోటి కందించే పక్షులు, లేగదూడ ఎగిరెగిరి పాలు తాగుతుంటే తన్మయత్వంతో మురిసిపోతూ, ఆహారాన్ని నెమరేసుకునే గోమాతలు.. పది హేను రోజుల పైనే గుడ్ల మీద.. తినడానికీ, విసర్జనకీ తప్ప లేవకుండా కూర్చునే కోళ్ళ వంటి అనేక పక్షులు.. ఎక్కడయినా ఆ దృశ్యాలని చూస్తుంటే తనువు, మనసు పులకించక మానదు ఎవరికైనా!

అదే పులకింతతో చూస్తూ ఉండి పోయింది జాలమ్మ గోడకానుకుని కూర్చుని. నిండైన తన గర్భఫలమే చిన్నారి సాంబడు. వాడి ముద్దు మురిపాల్లో నారాయడి చిన్నతనాన్ని మనో ఫలకం మీదకి తెచ్చుకుంటోంది.

"కాసిన్ని మంచినీళ్ళిత్తారా? మనవడి ఆటల్లో పడి మమ్మల్ని మరచి పోతన్నారు అత్తాకోడలూ!" తడికె గేటు తీసుకుని లోపలికొచ్చిన మల్లయ్యనీ, నారాయడినీ గమనించనే లేదు ముగ్గురూ.

తాత గొంతు విని అటు తిరిగి, రెండు చేతులూ జాపి దుంకబోయాడు సాంబడు.

జాలమ్మ, రెండు చేతులూ నేల మీద ఆన్చి లేచింది. పిల్లవాడిని తాత కందించి ఇంట్లోకి నడిచి, మట్టి ముంతతో నీళ్ళందించింది వెంకటలక్ష్మి.

తాత మీసాలతో ఆడుకుంటున్న వాడు కాస్తా.. నీళ్ళ ముంత చూసి దాని మీదికి విజృభించ బోయాడు సాంబడు.

"వారి నీ అమ్మకడుపు చల్లంగుండా.. నన్ను నీళ్లైనా తాగనియ్యవురా అబ్బయ్యా! మంచోడివే.." చేతులు చాపిన నారాయడికి మనవడినందించి, ముంత ఎత్తి నీళ్ళన్నీ ముంత దించకుండా తాగేసి, మీసాలు తుడుచుకున్నాడు మల్లయ్య.

పడమటిల్లు కట్టినపుడే ముందు వాకిట్లో ఒక అరుగు కట్టాడు నారాయడు.. మిగిలిన ఇటుకలతో సున్నంతో కలిపి. దాని మీద కూర్చుని అప్పుడే పొలం నుంచి తెచ్చిన కంది కాయల్ని ఒలవటం మొదలెట్టాడు.

చిన్నారి సాంబడు ఇంటికొచ్చే వరకూ ముప్పొద్దులా మూడు లంక పొగాకు చుట్టలు కాల్చకుండా ఉండలేకపొయ్యేవాడు మల్లయ్య. కాడలు తీసి, ఆకులు సాపు చేసి, ఒక తీరుగా చుట్టి, మొదలు కసిక్కిన కొరికి ఉమ్మేసి, చుట్ట అంటించుకుని, గోడ కానుకుని, కాళ్ళు బారజాపి, కూర్చున్నాడంటే.. స్వర్గ లోక విహారమే. గుప్పున పొగ వదులుతుంటే.. మూడిళ్ళవతలికి మల్లయ్య ఇంట్లో ఉన్నట్లు తెలిసేది.

ఇరవై సంవత్సరాలుగా ఉన్న అలవాటు.. జాలమ్మ మాత్రం వ్యసనం అనే అంటుంది. మనవడు నట్టింట్లోకి వచ్చే వరకూ బాగనే సాగింది.

మూడు నెల్ల సాంబడు, నలుగు పెట్టి స్నానం చేయించి వరండాలో చాప మీద నీరెండకి పడుక్కో బెడితే.. అరమోడ్పు కన్నులతో నిద్రలోకి జారుకునే వాడు.

వెడల్పాటి నుదుటి మీద చాదు బొట్టు, కళ్ళకి చిటికిన వేలంత వెడల్పున కాటుక, బుగ్గనొకటి, కుడి కనుబొమ్మ పక్కనొకటి దిష్టి చుక్కలు పెట్టి, లంగోటీ కట్టి, తెల్లని జుబ్బా వేసి తయారు చేస్తుంది నాన్నమ్మ.. కోడలి సాయంతో. మెత్తటి చీరలు నాలుగు కలిపి కుట్టిన బొంత వేసి పడుక్కోబెడితే.. మూడు గంటలు కదలకుండా పడుక్కునే వాడు బుల్లి సాంబడు.. తాత ఇంట్లో లేకపోతే.

తాత, నిద్రపోతున్న మనవడిని చూస్తూ, పక్కనే కూర్చుని ఆనందంగా చుట్ట చుట్టుకునినోట్లో పెట్టుకోగానే ఖళ్ళు ఖళ్ళూ మని దగ్గుతూ లేచి పొయ్యేవాడు. దూరంగా జరిగి కూర్చున్నా కూడా ఆపేవాడు కాదు.

ఒక రోజు సాంబడికి ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యి ఊపిరి పీల్చుకోడానికి కూడా కష్టమై పోయింది.. జాలమ్మ అంతెత్తున లేచింది.

"పిల్లవాడ్ని చంపేస్తా వేందయ్యా? నీ పాడు అలవాటూ నువ్వూ.. ఈ సారి ఇంట్లో చుట్ట ఎలిగించావంటే.. మేం ముగ్గురం, పొలంలో ఉన్న పాకలోకి మారి పోతాం. నువ్వు ఇక్కడే చుట్ట ముట్టించు కుంటూ ఆనందంగా యెలిగిపో!"

అప్పట్నుంచీ.. ఒక్క సారిగా చుట్ట మానేశాడు మల్లయ్య. అదే ప్రేమ పాశం మహత్యం. తండ్రీ కొడుకులకైనా.. తాతా మనవలకైనా..

ఎవరికైనా బలంగా ముడి వేసేస్తుంది

చిత్రంగా.. నాలిక పీకడం, తలంతా దిమ్ముగా అయిపోవడం, అది లేకపోతే బతగ్గలవా అనుకోవడం.. ఏవీ జరగ లేదు. శుభ్రంగా.. మామూలుగా పనులు చేసుకుంటున్నాడు.

చుట్ట మానేసినప్పట్నుంచీ పనులు కూడా ఎక్కువ చేసుకో గలుగుతున్నాడు మల్లయ్య.

"మనవడొచ్చి మా బాగనే కంట్రోల్లో పెడతన్నాడే తాతని.." పక్కింటి వాళ్ళ మాటలు వింటూ.. మీసాల చాటున నవ్వుకుంటాడు మల్లయ్య.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments